

Posudek oponenta bakalářské práce
Nižbor – dějiny hradu/zámku a panství
Andrea Čepelová

Nižbor je v povědomí poučené veřejnosti znám, díky stradonickému oppidu v sousedství, především jako místo s keltskou tradicí a atraktivní expozicí, která zdejší zámek po letech chátrání a účelového využívání zpřístupnila turistům. Nicméně, i samotný Nižbor má velmi bohaté a pohnuté osudy, které zůstávají stále spíše na okraji odborného zájmu. Vždyť kromě pár Durdíkových článků vlastně nic adekvátního k dispozici není – populárně, na celý mikroregion zaměřenou práci Jiřího Topinky za kvalitní historiografický počín považovat pochopitelně nelze. Na druhou stranu, pro téma bakalářské práce považuji tak mohutný záběr od raného středověku po 20. století za mírně řečeno problematický. Optimální by bylo zvolit si kratší časový úsek, rozebrat ho podrobněji a s touto oporou následně přikročit k práci diplomové nebo i ke zpracování dějin obce za účelem jejího vydání coby přínosné regionální literatury (za předpokladu, že by obec měla zájem).

Už sám obsah dává tušit, že práce bude převážně deskriptivní a faktografická: autorka ji strukturuje chronologicky, postupně podle jednotlivých držitelů nižborského panství, od Přemyslovců po Fürstenberky. Do genealogických informací se vždy snaží zakomponovat také vztah oněch rodů k Nižboru a jejich zásahy do podoby hradu/zámku a přilehlého panství. Vychází přitom primárně z několika málo titulů, vedle uvedeného Topinky zvláště ze Sedláčka, Haladova šlechtického lexikonu a Kočkových Dějin Rakovnícka. Novější odbornou literaturu k jednotlivým rodům nezná, dokonce ani vynikající práce Jiřího Hrbka k Valdštejnům (i k Fürstenberkům). Ve druhé části, věnované hradní architektuře v čele s mimořádnou kaplí, se opírá o výzkumy Tomáše Durdíka. Část třetí, jež by měla být podle nadpisu o nižborském panství obecně, je dost chaotická a nachází se v ní změt' informací nejrůznějšího rázu, přičemž dominuje problematika hutí a skláren (zde k primárním zdrojům přistupuje nepublikovaný rukopis Nižborské letopisy od Aloise Martinovského), na závěr nechybějí stručné přehledy Stradonic a Žloukovic.

Práce A. Čepelové nijak nezastírá, že je kompilací, ačkoli podle vlastního prohlášení chtěla přinést i nějaké nové informace (s. 1). Jenže kde, když v primárních zdrojích nebádala? Archivní prameny sice cituje, ale současně se usvědčuje z toho, že osobně je v ruce neměla. Za fatální chybu v této souvislosti považuji citaci „Státní okresní archiv Praha“ (sic!; viz např. s. 23, ale bohužel i seznam zdrojů na 56), což má být samozřejmě Státní oblastní archiv v Praze. Možná bylo lepší takovou citaci vynechat, práce s literaturou je totiž (pro daný úkol) dostačující. I když je opět otázkou, zda autorka všechny citované tituly opravdu měla v ruce. V případě článku o Vilému Zajícovi o tom dost pochybuji, jestliže za pisatelku opakovaně (s. 5 i 58) uvádí Boženu Kopičovou (sic!) místo Kopičkovou, takže nejde o náhodný překlep.

Bohužel, i jazykových lapsů je celá řada – viz např. s. 5: „Zbyňka (sic!=Zbyněk), který...., si Nižbor podržel. Král již v roce 1320 za nižborský hrad podstupuje (sic!=postupuje) Zbyňovi Praskolesy,...“. Překlepu se A. Čepelová mimochodem nevyvarovala ani v obsahu (...vyměnění Přemyslovců...). Stylistika je na poměrně nízké úrovni, což snižuje atraktivitu četby bakalářské práce. Naopak chválím dobře zpracované přílohy a kvalitní obrazový doprovod.

Základní požadavky kvalifikační práce Andrea Čepelová každopádně splňuje, proto její práci doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnocení **dobrá**.